

Diana Jamborová, 10 rokov

Predavačka jahôd

Linda a Martin boli súrodenci. Ešte takí maličkí. Dvojičky. Škôlkari. Škôlka bola od domu za rohom a oni už boli predsa veľkí. Jedno ráno, kým mama chystala raňajky, vykradli sa von, že idú dneska sami. Aká bude mama prekvapená, že sa nebude musieť potom naháňať do roboty, keď môžu predsa takto chodiť stále! Deti sa vykradli z domu a už aj pobehli širokou ulicou. Potom cez dve malé uličky. Ešte prejsť cez námestie s trhoviskom a jednu ulicu a budú tam. A na trhovisku ich zrazu pristaví jedna pani zahalená v hodvábnej šatke.

„Deti, deti, dajte si jahody odo mňa. Prvého júna budete mať sviatok, či nie?“

„Sviatok? Aký sviatok?“

„No deň detí predsa! Dajte si!“ posunula k nim veľký kôš plný až po okraj krásnych červených, lesklých lesných jahôd.

„Nuž dobre!“ ozval sa Martin a už načahoval ruku. Vtom mu ju sestra zadržala:

„Nejedz! Rodičia hovorili, že si od cudzích nemáme nič brať! Mohlo by v tom byť niečo zlé!“

„Ale čo si ty malá? To predsa hovorili o cukríkoch! Prečo by niekto niečo pchal do lesnej jahody?“ vytrhol si ruku a šup – už bola jahoda tam. Linda chvíľu váhala, no keď videla, že brat ani neodpadol ani nezaspal, dala si aj ona jednu. Pani sa pozdravila a stratila sa vzápätí v dave.

Linda s Martinom chceli odzdraviť, no keď sa otočili, už tam nik nebol. Mykli plecami a potichu pokračovali v ceste. „Podivná to pani...“ chcela Linda povedať, no vtom jej prišlo zle – hlava sa zakrútila a už ležala na zemi. Martin sa otočil a chcel sa opýtať čo sa stalo. A ako otvoril ústa, zatočila sa hlava aj jemu a už ležal vedľa nej. Všetci chodili okolo, nik im nepomáhal... Nemohli sa na nohy postaviť – tak im bolo zle. A tu zrazu vidia uja Jožka. Začali naňho divo mávať. Ujo pribehol.

„A vy dvaja si to ako predstavujete ujst' mame z domu?! Viete, čo sa vám mohlo stať?!“

No obaja čušali.

„No odpovedajte!“

Zase nič.

„Čo ste si jazyk podrezali? Už aj chcem počuť odpoveď!“

Ani obraz ani zvuk.

Ujo Jožko si vzdychol. Zobral ich obidvoch na ruky a odniesol domov k mame. Celú cestu nevydali ani hláska. Mama skúšala celý deň všetko možné, no nič. Bolo doprosovanie, plač, kriky, skoro aj bitka... nič nepomáhalo až sa mama začala strachovať. Vzala ich do nemocnice k doktorovi. Aj ten pokrútil hlavou, že jakživ nič takého nevidel. Nuž čakali. Na druhý deň im síce ešte stále bolo zle, ale už aspoň mohli hovoriť. Vysvetlili, čo sa stalo. Mama s tatom im opäť prízvukovali, že si nemajú brávať od cudzích vecí – aj keď budú chutné ako jahody. Na ďalší deň išla s nimi mama do škôlky. Pani ich opäť pristavila a ponúkla deťom jahody. Linda aj Martin sa viditeľne odtiahli. Slabým hláskom a s malou dušičkou sa poďakovali a povedali, že nič nechcú. Mama dodala: „Viete, ponáhľame sa. nemáme času nazvyš. Poďte!“ a už ich aj ťahala preč. Martin s Lindou sa ešte obzreli. Pani ostala stáť so

spusteným košíkom a ovisnutými plecami. „Toho oľutujete!“ zasipela potichu, že to mohli počuť iba Linda a Martin.

Potom o pani dlho nepočuli, ani ju nestretli. Jedno teplé slnečné poobedie boli s mamou a ďalšími deťmi na ihrisku. Mama im povedala nech minútku počkajú, že im ide iba kúpiť zmrzlinu a hneď je späť. A vtom...

Tá pani! V rukách mala lano a vreckovky. Najprv si ju nevšimli. No keď sa Linda otočila po formičku na piesok, zbadala ju. Z filmov v telke už vedeli, čo bude nasledovať. Zdvihli sa a začali utekať o život. Kľučkovali pomedzi preliezky a pieskovisko a napokon aj okolo kolobežkárskej dráhy, ktorá sa akurát stavala. Pani za nimi. A zrazu začuli za sebou iba rachot a výkrik. Otočili sa opatrne a pani nikde. Akurát z jednej diery na stavenisku sa ozývalo hromženie. Nakukli do diery. A tam tá pani sedela na zemi so zlomenou nohou, dotrhanými šatami a rozčuchanými vlasmi. To už videli mamu, ako zadýchaná beží rovno k nim. Keď videla, čo sa stalo, vzdychla si.

„Vidíte, to máte za tie deti! Spravodlivosť si nás vždy nájde...“